



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. Š.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2005, čj. MHMP-142747/2004/OST/Pi/Hn, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2006, čj. 6 Ca 143/2005 - 48,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

**O d ů v o d n ě n í :**

Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví změnil na základě odvolání žalobce rozhodnutí stavebního odboru Úřadu městské části Praha 13 ze dne 9. 8. 2004, čj. VYSRep485-2450/04-DF-Rsp, jímž byl vydán souhlas dle § 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon) pro přístavbu rodinného domu v ochranném pásmu vodního zdroje, dále podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) rozhodnutí o umístění nástavby a přístavby rodinného domu a podle § 66 stavebního zákona stavební povolení pro nástavbu, přístavbu a stavební úpravy rodinného domu, vše na pozemku č. parc. 522, kat. ú. Řeporyje, ul. L., P., tak, že upřesnil dvě závazné podmínky a v ostatním výrok napadeného rozhodnutí potvrdil.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 21. 10. 2006, čj. 6 Ca 143/2005 - 48, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v odůvodnění uvedl, že se žalobní námitky v daném případě týkaly zejména zastínění pozemku a rodinného domu a tím zhoršení pohody bydlení. Žalovaný se dle názoru soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou poukazující

na nesprávnost údajů, ze kterých vychází vypracované studie o oslunění obytných místností v nemovitosti žalobce. Soud uvedl, že lze souhlasit s názorem žalovaného, že není oprávněn kontrolovat správnost výpočtu vlivu uvažované stavby na oslunění sousední stavby, základním předpokladem pro hodnocení takového důkazu ovšem je, že výpočet je vyhotoven na základě správných údajů vztahujících se k dotčeným objektům. Pokud žalovaný připustil, že ve výpočtu došlo byť k nepatrnému zkreslení postavení obou nemovitostí a zároveň konstatoval, že mu ale nepřísluší provádět takové výpočty a kontrolovat jejich správnost, nemohl podle soudu sám tento nedostatek zhodnotit tak, že tato odchylka nemůže mít podstatný vliv na zhoršení výsledků doby oslunění a činitele denního osvětlení. Soud uzavřel, že správní orgán musí vycházet vždy ze spolehlivě zjištěného stavu věci a pokud sám žalovaný uznal, že výpočet vychází z nepřesných údajů o postavení staveb, bylo na něm, aby zajistil odstranění této vady tak, aby bylo postaveno na jisto, že uvažovanou stavbou nedojde k porušení obecně technických požadavků na bydlení. Bez řádného podkladu pak žalovaný nemohl dojít k závěru, že námitka žalobce je nedůvodná. V tomto směru je třeba považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a neodpovídající obsahu správního spisu.

Ohledně namítaného porušení pohody bydlení má soud za to, že se s touto námitkou vypořádal žalovaný v dostatečném rozsahu, nad rámec žaloby pak upozornil žalovaného, že mění-li odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí, nemůže současně toto rozhodnutí být ve zbývající části potvrzovat. Soud je toho názoru, že pokud žalovaný v daném případě prvostupňové rozhodnutí změnil a současně v ostatním jeho výrok potvrdil, spojil do jednoho výroku dva možné způsoby rozhodnutí o odvolání, což způsobuje, že napadené rozhodnutí trpí logickým rozparem.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že posouzení, zda předmětná stavba splňuje požadavky vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, na denní osvětlení a oslunění, bylo učiněno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Dle ustanovení této vyhlášky se při posuzování denního osvětlení a proslunění vychází z normových hodnot. V daném případě byly předloženy tři studie denního osvětlení a proslunění – ze dne 31. 10. 2003, 16. 6. 2004 a ledna 2005, kdy každá z následujících byla zpřesněním té předešlé. Studie z ledna 2005 byla předložena v rámci odvolacího řízení a účastníci s ní byli seznámeni. Vadami studie ze dne 16. 6. 2004 bylo nezahrnutí meridiánové konvergence a odlišnost výškových kót byla snížena na maximálně 14 cm. Srovnáním výsledných hodnot dvou posledních studií vyplynulo, že naměřené hodnoty z obou studií jsou vysoce nad hodnotami danými normou. Proto i když studie z ledna 2005 vykazovala shora uvedenou vadu ve výškových kótách, bylo jednoznačně prokázáno, že ke snížení hodnot denního osvětlení a proslunění pod normové hodnoty nedojde. Tuto skutečnost také stěžovatel uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí. Stěžovatel také považuje za nutné konstatovat, že každé měření je prováděno s určitou odchylkou, přičemž absolutně přesných hodnot nelze dosáhnout, S ohledem na tyto skutečnosti byl dle názoru stěžovatele skutkový stav pro rozhodnutí ve věci zjištěn dostatečně a úplně.

Podle názoru stěžovatele výtka směřovaná mu soudem ohledně chybnosti výroku nebyla opodstatněná, neb výrok prvostupňového rozhodnutí byl změněn a bylo uvedeno jak se mění a to jednoznačně a nepochybně, o jeho zbývající části bylo rozhodnuto běžně užívanou formulací používanou též Ministerstvem pro místní rozvoj a zároveň potvrzovanou rozsudky Městského soudu v Praze a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2007,

čj. 5 As 11/2006 - 100.<sup>1</sup> Tento postup je pak podle názoru stěžovatele správný i podle správního řádu, kde je v § 90 odst. 5 uvedeno, že pokud odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Stěžovatel s ohledem na výše uvedené navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, aniž shledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli v námitce spočívající v tvrzení, že byl v dané věci skutkový stav pro rozhodnutí ve věci zjištěn dostatečně a úplně a tedy, že otázka denního osvětlení a proslunění nemovitost žalobce byla řádně posouzena dle studie vypracované v lednu 2005. Stěžovatel argumentuje, že studie z ledna 2005 byla předložena v rámci odvolacího řízení a účastníci s ní byli seznámeni a že srovnáním výsledných hodnot studií z roku 2004 a 2005 (v kasační stížnosti zjevně omylem uveden rok 2006) vyplynulo, že rozdíl výsledků obou studií je minimální.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal k novým podkladům vyjádření dne 18. 12. 2005, v něm mimo jiné namítal, že nové posouzení oslunění a osvětlení obytných prostor je zpracováno opět nepřesně - porovnáním stavu na katastrální mapě a v posudku je zjevné, že postavení obou objektů je zkresleno a rovněž odstupy od společné hranice neodpovídají skutečnosti. V napadeném rozhodnutí pak k tomuto žalovaný uvedl, že „stavební úřad ani odvolací orgán není oprávněn provádět kontrolu správnosti výpočtu zpracovaného oprávněnou osobou, která za odbornou úroveň výkonu vybrané činnosti odpovídá. Nedostatky studie, na které žalobce upozorňuje, spočívají v nepatrném zkreslení postavení obou nemovitostí. Tato odchylka však nemůže mít podstatný vliv na zhoršení výsledků doby oslunění a činitele denního osvětlení, neboť vypočtené výsledky jsou výrazně vyšší než minimální normové hodnoty.“

Dále Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že v předchozím zrušujícím rozhodnutí žalovaného v této věci ze dne 14. 5. 2004, čj. MHMP-38375/2004/OST/Pi/Hn, je uvedeno: „Studie zastínění, předložená k řízení, neposuzuje vliv navrhované změny stavby na proslunění obytných místností sousední stavby tak, aby byl porovnán stávající stav a nově navrhovaný stav, a to včetně posouzení vlivu zvýšení hřebene střechy celého domu. Dále v této studii není jednoznačně vyznačení půdorysného umístění posuzovaných staveb. Nejsou v ní vyznačeny hranice mezi pozemky a okótovány základní odstupové vzdálenosti. Pro jednoznačné posouzení je vhodné denní osvětlení a proslunění posuzovat na podkladech katastrální mapy. Orientálním porovnáním vzdálenosti západních fasád obou posuzovaných objektů ve studii zastínění a katastrální mapě bylo také zjištěno, že objekt v k. ú. Řeporyje je ve studii zastínění skutečně posunut směrem západním vůči objektu v k. ú. Řeporyje. S ohledem na výše uvedené nedostatky nebylo možné řádně posoudit soulad návrhu s ustanoveními čl. 23 a 24 OÚPP.“

Postupné „zpřesňování“ posudku (jak uvádí stěžovatel) tedy nevedlo ke stavu, který by byl zcela odlišný od stavu při předchozím rušení prvostupňového rozhodnutí a pokud správní úřad, v jehož kompetenci je posouzení odborného hlediska, sám nazná v napadeném rozhodnutí i kasační stížnosti, že je posudek zpracován nepřesně, nelze jeho výsledky mít za spolehlivé

---

<sup>1</sup> Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)

zjištěný stav věci, byť by rozdíl byl minimální. Námitce, že každý výpočet je zatížen chybou, lze přisvědčit, nicméně základem pro vypracování odborné studie jsou nepochybně správně zaměřené výchozí údaje. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem městského soudu ohledně argumentace a odůvodnění této námitky.

Nejvyšší správní soud připomíná, že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).

S námitkou stěžovatele spočívající v ohrazení se proti soudem vytknuté formulaci při změně prvostupňového rozhodnutí je třeba souhlasit. Jak stěžovatel správně poukázal, Nejvyšší správní soud se totožnou otázkou zabýval v rozsudku ze dne 25. 6. 2007, čj. 5 As 11/2006 - 100, v němž vyjádřil tento právní názor: „*Odvolačí správní orgán je oprávněn ve smyslu § 59 odst. 2 spr. ř., shledá-li pro to patřičné důvody, napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Zde je třeba podotknout, že taková změna nebo i zrušení se může vztahovat vůči celému rozhodnutí (resp. všem jeho jednotlivým výrokům), nebo jen k jeho jednotlivým výrokovým částem. V takovém případě je však nezbytně nutné postupovat s ohledem na § 59 odst. 2 spr. ř. in fine tak, že ob stojí-li část výroku u odvolacího orgánu, ve zbylém rozsahu se odvolání zamítá a rozhodnutí se tím potvrzuje. Má-li správní rozhodnutí více výroků, je třeba řádně uvést, jak odvolací správní orgán naložil se všemi jednotlivými výroky, které zrušil či změnil, a které naopak potvrdil zamítnutím odvolání.*

*Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí sp. zn. 3 As 60/2006 je však při nedostatku výslovné právní úpravy ve správním řádu ochoten akceptovat i výrok odvolacích správních orgánů při vyslovení částečné změny výroku, že ve zbylém rozsahu je napadené a přezkoumávané rozhodnutí „ponecháno beze změny“ či obdobné výroky, lze-li však beze všech pochybností dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím jako celkem a všemi jeho případnými jednotlivými výroky. Výslovně však tuto dosud mnohdy problematickou správní praxi řeší s účinností od 1. 1. 2006 zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, podle jehož § 90 odst. 1 písm. c) odvolací správní orgán, dojde-li k závěru, že napadené rozhodnutí je vadné, buď z důvodů věcné nesprávnosti nebo i ze širšího důvodu nezákonnosti, „napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit“ Částečná změna rozhodnutí správního orgánu je pak výslovně řešena v § 90 odst. 5 in fine zákona č. 500/2004 Sb., tak, že dojde-li ke zrušení nebo změně rozhodnutí jen v jeho části, ve zbytku je povinen odvolací správní orgán napadené rozhodnutí potvrdit. Nejvyšší správní soud odkazem na novou právní úpravu jen deklaruje, že takový postup měl být aplikován i za předcházející právní úpravy dané zákonem č. 71/1967 Sb. a tato výslovná právní úprava nepředstavuje tudíž žádnou novinku vztahující se k přezkoumné činnosti odvolacích správních orgánů. Obdobný postup by měl být aplikován i v případě částečného zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy ve zbytku by mělo být napadené rozhodnutí potvrzeno.“*

Výtka soudu ohledně nesprávného procesního postupu nebyla na místě, avšak nebyla jedním z důvodů, pro něž bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a nezakládá tudíž důvod pro zrušení rozhodnutí městského soudu. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná rozsudek ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 23/2005 - 93, podle něž skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti obstál jen jeden z důvodů, pro které krajský soud zrušil správní rozhodnutí, nemusí vždy vést ke zrušení rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalobci podle obsahu spisu žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2008

JUDr. Petr Příhoda  
předseda senátu